

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 116

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 15 februarie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
Decizia nr. 1.315 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 din Codul de procedură civilă și ale art. 101 alin. (3) lit. a) și art. 118 alin. (3 ¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	2-4	M.16. — Ordin al ministrului apărării naționale privind misiunile de urmărire, inspectare și reținere a navelor sau ambarcațiunilor suspecte, executate de navele militare aparținând Ministerului Apărării Naționale	12-13	
Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2), art. 49 alin. (2), art. 54 și art. 56 din Legea privind amplasarea și autorizarea mijloacelor de publicitate	5-10	25. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind modificarea anexei la Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 397/2003 pentru aprobarea Nominalizării arealelor viticole și încadrării localităților pe regiuni viticole, podgorii și centre viticole	14-15	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		161. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru completarea Procedurii de punere în aplicare a titlurilor executorii în baza cărora se solicită înființarea poprii conturilor autorităților și instituțiilor publice deschise la nivelul unităților Trezoreriei Statului, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.336/2011		15
83. — Hotărâre privind adoptarea unor măsuri de siguranță pe piața de energie electrică	11			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.315**

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 din Codul de procedură civilă și ale art. 101 alin. (3) lit. a) și art. 118 alin. (31) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 din Codul de procedură civilă și ale art. 101 alin. (3) lit. a) și art. 118 alin. (31) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Mihai Popteanu în Dosarul nr. 3.688/303/2009 al Judecătoriei Sectorului 6 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 888D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele invocate de autorul excepției sunt constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.688/303/2009, **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 din Codul de procedură civilă și ale art. 101 alin. (3) lit. a) și art. 118 alin. (31) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Mihai Popteanu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile art. 219 din Codul de procedură civilă creează discriminare între persoanele cu domiciliul în România, care nu au dreptul să răspundă în scris la întrebările formulate în interogatoriu, și persoanele domiciliate în alte state membru ale Uniunii Europene, care pot răspunde în scris la interogatoriu, cu toate că au dreptul de a circula liber în spațiul european, având astfel posibilitatea efectivă de a se prezenta în fața instanțelor.

Cu privire la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, se susține că acestea nu respectă principiul legalității și proporționalității pedepselor cu faptele săvârșite, întrucât în cauzele penale dispozițiile art. 18¹ din Codul penal

dau posibilitatea aplicării unor sancțiuni administrative mai ușoare pentru săvârșirea unor fapte mai grave decât cele prevăzute de ordonanța de urgență criticată și că, pentru acest motiv, este încălcată norma constituțională referitoare la egalitate, impunându-se totodată ca România să acorde prioritate tratatelor internaționale ce prevăd aplicarea acestui principiu de drept.

Referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (31) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, se arată că acestea încalcă principiul neretroactivității legii, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, prin eliminarea de către legiuitor, pe parcursul soluționării cauzei de către instanța de fond, a unuia dintre gradele de jurisdicție prevăzute de legea contravențională la data constatării contravenției și de care autorul înțelege să beneficieze în cazul unei soluții nefavorabile a primei instanțe.

Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Cu privire la constituționalitatea prevederilor art. 219 din Codul de procedură civilă, instanța arată că reglementarea procedurii de administrare a probei interogatoriului este de competența exclusivă a legiuitorului, iar stabilirea în reglementarea acestei instituții a unor condiții diferite pentru persoanele domiciliate în România și pentru cele domiciliate în alte state membre ale Uniunii Europene se justifică, având în vedere situațiile diferite în care se află cele două categorii de persoane, nefiind încălcate în acest fel dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

În ceea ce privește constituționalitatea dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, se arată că situațiile evocate de autorul excepției sunt diferite, iar faptul că prevederile art. 18¹ din Codul penal permit aplicarea unor sancțiuni administrative mai ușoare decât cele prevăzute de ordonanța de urgență criticată, pentru alte categorii de fapte decât cele reglementate prin aceasta și care nu pot fi însoțite de sancțiunea complementară a suspendării dreptului de a conduce autovehiculul, nu creează o stare de inegalitate între persoane aflate în situații juridice identice, nefiind încălcate prin acest text legal principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor și principiul egalității în fața legii.

Referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 118 alin. (31) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, se arată că faptele în cauză prezintă un pericol social minor, iar posibilitatea formulării plângerii împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției, în termen de 15 zile de la data comunicării, la judecătoria în a cărei rază teritorială a fost săvârșită fapta reprezintă o garanție suficientă a liberului acces la justiție, măsura eliminării recursului cu privire la hotărârile judecătorești pronunțate în aceste cauze fiind opțiunea legiuitorului. De asemenea, instanța menționează că normele procesuale sunt de imediată aplicare, chiar și în cazul proceselor în curs de soluționare la intrarea ei în vigoare, fără ca prin aceasta să fie încălcat principiul neretroactivității legii.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 219 din Codul de procedură civilă și ale art. 101 alin. (3) lit. a) și art. 118 alin. (3)¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006.

Textele criticate au următorul cuprins:

— Art. 219: „(1) *Cel chemat va fi întrebat de către președinte asupra fiecărui fapt în parte.*

(2) *Cu încuviințarea președintelui, fiecare dintre judecători, procurorul, precum și partea potrivnică pot pune de-a dreptul întrebări celui chemat la interogator.*

(3) *Partea nu are voie să citească un răspuns scris de mai înainte. Ea se poate folosi însă de însemnări, cu încuviințarea președintelui, dar numai cu privire la cifre sau denumiri.*

(4) *Dacă partea declară că pentru a răspunde trebuie să cerceteze înscrisuri, se va putea soroci un nou termen pentru interogator.”;*

— Art. 101 alin. (3) lit. a): „(3) *Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a III-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:*

a) *nerespectarea regulilor privind prioritatea de trecere, depășirea sau trecerea la culoarea roșie a semaforului, dacă prin aceasta s-a produs un accident de circulație din care au rezultat avarierea unui vehicul sau alte pagube materiale”;*

— Art. 118 alin. (3)¹: „(3¹) *Hotărârea judecătorească prin care judecătoria soluționează plângerea este definitivă și irevocabilă.”*

În opinia autorului excepției, dispozițiile art. 219 din Codul de procedură civilă încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, dispozițiile art. 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene referitor la egalitatea în fața legii și, respectiv, la nediscriminare și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la dreptul la un proces echitabil; prevederile art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului* și prevederilor art. 20 și 49 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene referitor la egalitatea în fața legii și, respectiv, la principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor; iar dispozițiile art. 118 alin. (3)¹ din aceeași ordonanță de urgență încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție* și ale art. 24 alin. (1) cu privire la dreptul la apărare, dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale și prevederile art. 47 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene privind dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil și, respectiv, prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că potrivit acestora cel chemat la interogator va fi întrebat de către președinte asupra fiecărui fapt în parte. Cu încuviințarea președintelui, fiecare dintre judecători, procurorul, precum și partea potrivnică pot pune întrebări celui chemat la interogator. Partea nu are voie să citească un răspuns scris de mai înainte; ea se poate folosi însă de însemnări, cu încuviințarea președintelui, dar numai cu privire la cifre sau denumiri. Dacă partea declară că pentru a răspunde trebuie să cerceteze înscrisuri, se va putea soroci un nou termen pentru interogator. Iar potrivit dispozițiilor art. 223, partea care are domiciliu în străinătate poate fi interogată prin cel care o reprezintă în judecată, caz în care interogatorul va fi comunicat în scris mandatarului, care va depune răspunsul părții dat în cuprinsul unei proci speciale și autentice. Dacă mandatarul este avocat, procura specială certificată de acesta este îndestulătoare.

Prin Decizia nr. 1.115 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 18 noiembrie 2008, Decizia nr. 1.154 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 884 din 29 decembrie 2008, și Decizia nr. 403 din 24 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 17 mai 2011, Curtea a reținut că principiul egalității cetățenilor în fața legii nu are semnificația uniformității, situațiile obiectiv diferite în care se află diferiți cetățeni impunând un tratament juridic diferențiat. În cauză, reglementarea diferită a procedurii de administrare a probei cu interogatoriul pentru persoanele cu domiciliul în străinătate este justificată de situația diferită în care se află aceste persoane, respectiv faptul că locuiesc într-o altă țară, aspect ce face dificilă deplasarea lor în România pentru a fi prezente personal la interogatoriu și, prin urmare, nu încalcă prevederile art. 16 din Legea fundamentală.

Prin aceleași decizii, Curtea a statuat că nu se poate reține nici încălcarea dispozițiilor care consacră liberul acces la justiție și dreptul la apărare, deoarece prevederile criticate nu împiedică părțile interesate să se adreseze instanței, să fie asistate sau reprezentate de un apărător și să beneficieze de toate garanțiile unui proces echitabil.

De altfel, așa cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională, în deplin acord și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (de exemplu, Decizia din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei*, paragraful 32), principiul egalității în drepturi și al nediscriminării se aplică doar situațiilor egale ori analoage, iar tratamentul juridic diferențiat, stabilit în considerarea unor situații obiectiv diferite, nu reprezintă nici privilegii și nici discriminări.

Pentru aceste motive nu poate fi reținută nici încălcarea prin textele criticate a prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, Curtea reține că, potrivit acestora, nerespectarea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a regulilor privind prioritatea de trecere, depășirea sau trecerea la culoarea roșie a semaforului, dacă prin aceasta s-a produs un accident de circulație din care au rezultat avarierea unui vehicul sau alte pagube materiale, constituie contravenție și se sancționează cu amendă și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile.

De asemenea, Curtea constată că cele două ipoteze invocate de autorul excepției vizează instituții juridice diferite, respectiv răspunderea contravențională și aplicarea unei sancțiuni cu caracter administrativ în cazul faptei care nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni.

Astfel, cu privire la încălcarea prin textele criticate a prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, în repetate rânduri, prin decizii cum sunt Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, Decizia nr. 49 din 21 martie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 1 iunie 2000, Curtea a statuat, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că principiul constituțional al egalității nu are semnificația uniformității și că atâta vreme cât situațiile juridice avute în vedere sunt diferite nu poate fi reținută o încălcare a acestuia.

Totodată, Curtea constată că reglementarea răspunderii contravenționale și a sancțiunilor cu caracter administrativ este de competența legiuitorului și ține de politica statului, care, în scopul prevenirii săvârșirii faptelor penale și a celor de natură contravențională, impune sancțiuni disuasive, motiv pentru care nu poate fi reținută încălcarea prin textele criticate a principiului legalității și proporționalității pedepselor cu faptele săvârșite.

În ceea ce privește constituționalitatea dispozițiilor art. 118 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 21 din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că stabilirea căilor de atac împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță este de competența exclusivă a legiuitorului, care, ținând cont de specificul obiectului fiecărei categorii de litigii, poate reglementa norme procedurale derogatorii de la regulile generale stabilite prin Codul de procedură civilă, accesul liber la justiție reglementat de art. 21 din Constituție neînsemnând obligativitatea asigurării accesului la toate gradele de jurisdicție pentru toate categoriile de cauze sau litigii, iar dreptul la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenție, nu presupune existența a două grade de jurisdicție. Din acest punct de vedere, principiul liberului acces la justiție trebuie corelat cu cel al egalității în drepturi, astfel încât acordarea accesului liber la justiție să țină cont de realitățile sociale inevitabil diferite. În acest sens, Curtea a statuat în jurisprudența sa că regula prevăzută la art. 21 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia nicio lege nu poate îngreuna accesul la justiție, are ca

semnificație faptul că legiuitorul nu poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit nicio categorie sau grup social. Dar el poate institui în considerarea unor situații deosebite reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac, deoarece competența și procedura sunt stabilite de lege. Astfel, în cazul de față, Curtea reține că prin art. X pct. 2 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, legiuitorul a instituit o regulă procedurală nouă, derogatorie de la normele procesual civile de drept comun, ce elimină calea de atac a recursului, înlăturând în acest fel un grad de jurisdicție, în scopul simplificării și sporirii celerității soluționării cauzelor, cu impact direct asupra executării hotărârilor judecătorești astfel pronunțate. În acest sens, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 reglementează contravenții ce sunt săvârșite prin fapte ușor de individualizat și lipsite de complexitate, a căror constatare și sancționare de către organele abilitate și al căror control exercitat de către instanțele de judecată presupun o activitate cu un grad de dificultate redus, în special în privința administrării probelor, ce nu necesită existența mai multor grade de jurisdicție în vederea soluționării corecte a cauzelor. Așadar, Curtea reține că, fiind vorba despre hotărâri judecătorești definitive și irevocabile pronunțate de judecătorii în soluționarea unor plângeri formulate împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a unor contravenții, stabilirea unor căi de atac diferite pentru diferite categorii de litigii nu creează discriminare, conform art. 16 din Constituție și, respectiv, art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atât timp cât titularii dreptului de a exercita aceste căi de atac sunt persoane aflate în situații juridice diferite. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că egalitatea nu este sinonimă cu uniformitatea și că unor situații diferite, justificate obiectiv și rațional, trebuie să le corespundă un tratament juridic diferit, așa cum reiese din Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000.

Prin urmare, Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 din Codul de procedură civilă și ale art. 101 alin. (3) lit. a) și art. 118 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Mihai Popțeanu în Dosarul nr. 3.688/303/2009 al Judecătoriei Sectorului 6 București — Secția civilă. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 26

din 18 ianuarie 2012

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2), art. 49 alin. (2), art. 54 și art. 56 din Legea privind amplasarea și autorizarea mijloacelor de publicitate

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, la data de 23 decembrie 2011, un grup de 80 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat și un grup de 55 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal au solicitat Curții Constituționale să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor Legii privind amplasarea și autorizarea mijloacelor de publicitate.

Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 7.290 din 23 decembrie 2011 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.615A/2011.

Această sesizare a fost semnată de către următorii deputați: Cristian Mihai Adomniței, Marin Almăjanu, Sergiu Andon, Teodor Atanasiu, Vasile Berci, Dan Bordeianu, Octavian Bot, Viorel-Vasile Buda, Daniel-Stamate Budurescu, Cristian Buican, Mihăiță Calimente, Mircea Vasile Cazan, Mariana Câmpeanu, Daniel Chițoiu, Tudor-Alexandru Chiuariu, Horia Cristian, Ciprian Minodor Dobre, Victor Paul Dobre, Mihai-Aurel Donțu, Gheorghe Dragomir, George Ionuț Dumitrică, Relu Fenechiu, Gheorghe Gabor, Grațiela Leocadia Gavrilesco, Alina-Ștefania Gorghiu, Titi Holban, Pavel Horj, Mircea Irimescu, Nicolae Jolța, Mihai Lupu, Dan-Ștefan Motreanu, Gheorghe-Eugen Nicolăescu, Ludovic Orban, Ionel Palăr, Viorel Palașcă, Cornel Pieptea, Gabriel Plăiașu, Cristina-Ancuța Pocora, Virgil Pop, Călin Constantin Anton Popescu-Tăriceanu, Călin Potor, Ana Adriana Săftoiu, Nini Săpunaru, Adrian George Scutaru, Ionuț-Marian Stroe, Radu Stroe, Gigel-Sorinel Știrbu, Gheorghe-Mirel Talos, Radu Bogdan Țîmpău, Ioan Țintean, Florin Țurcanu, Adriana Diana Tușa, Horea-Dorin Uioreanu, Lucia-Ana Varga, Mihai Alexandru Voicu, Gheorghe Ana, Gheorghe Antochi, Nicolae Bănicioiu, Eugen Bejinariu, Vasile Bleotu, Dumitru Boabeș, Matei-Radu Brătianu, Doina Burcău, Ion Burnei, Ion Călin, Ioan Cindrea, Gheorghe Ciocan, Dumitru Chiriță, Radu Eugeniu Coclici, Dorel Covaci, Victor Cristea, Ioana Damian, Andrei Dolineaschi, Mircea Gheorghe Drăghici, Sonia Maria Drăghici, Cristian-Sorin Dumitrescu, Ion Dumitru, Mircea Dușa, Marian Ghiveciu, Vasile Ghiorghe Gliga, Horia Grama, Viorel Hrebenciuc, Iulian Iancu, Florin Iordache, Cornel Itu, Ciprian Florin Luca, Mircea Silvestru Lup, Costică Macaleți, Iulian Claudiu Manda, Antonella Marinescu, Eduard-Stelian Martin, Manuela Mitrea, Vasile Mocanu, Adrian Mocanu, Ion Mocioalcă, Carmen Ileana Moldovan, Radu Emil Moldovan, Rodica Nassar, Adrian Năstase, Marian Neacșu, Cătălin Ioan Nechifor, Robert Sorin Negoită, Dan Nica, Nicolae-Ciprian Nica, Bogdan-Nicolae Niculescu-Duvăz, Laurențiu Nistor, Constantin Niță, Iuliu Nosa, Tudor Panțîru, Florin Costin Pâslaru, Petre Petrescu, Victor Viorel Ponta, Georgian Pop, Florian Popa, Vasile Popeangă, Dan-Mircea Popescu, Neculai Rățoi, Cornel Cristian Resmeriță, Cristian Rizea, Ioan Sorin Roman, Lucreția Roșca, Victor Socaciu, Adrian Solomon, Ioan Stan, Anghel Stanciu, Sorin Constantin Stragea, Mugurel Surupăceanu, Viorel Ștefan, Horia Teodorescu, Angel Tîlvăr, Radu Costin Vasilică, Petru Gabriel Vlase, Aurel Vlădoiu, Mădălin-Ștefan Voicu și Valeriu Ștefan Zgonea.

În motivarea sesizării de neconstituționalitate au fost aduse următoarele argumente:

În maniera în care sunt redactate, art. 54 și următoarele din Legea privind amplasarea și autorizarea mijloacelor de publicitate produc efecte în mod retroactiv, aplicându-se și actelor și faptelor juridice ce au fost încheiate sau ivite înainte de intrarea sa în vigoare, ceea ce contravine prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2). Principiul neretroactivității legii este un principiu fundamental pentru legiuitor, care nu poate legifera în mod contrar decât în cazurile expres prevăzute de Constituție. Se constată, astfel, că dispozițiile legii criticate ar trebui să se aplice inclusiv situațiilor juridice ivite înaintea intrării în vigoare a acestuia, aspect interzis de prevederile imperative ale Constituției.

De asemenea, potrivit art. 5 alin. (2) din Legea privind amplasarea și autorizarea mijloacelor de publicitate, reprezentanții autorităților locale au posibilitatea să pătrundă pe proprietatea privată a persoanelor fizice și juridice în scopul desființării mijloacelor de publicitate, încălcându-se astfel principiul inviolabilității domiciliului. O astfel de măsură constituie în sine o gravă încălcare a principiului inviolabilității domiciliului persoanelor, fiind astfel în contradicție flagrantă cu prevederile art. 27 din Legea fundamentală. Atât în vechiul Cod civil (art. 5), cât și în noul Cod civil (art. 1.169) a fost instituit, respectiv menținut principiul constituțional al libertății contractuale în conformitate cu care părțile sunt libere să încheie orice contracte și să determine conținutul acestora în limitele impuse de lege, ordinea publică și bunele moravuri. Or, dispozițiile art. 56 din legea supusă controlului are efecte retroactive, aplicându-se și contractelor care au fost legal încheiate înainte de intrarea sa în vigoare, încălcând totodată și principiul libertății contractuale prin modificarea contractelor existente, cu toate că între părți există deja un acord de voință cu privire la reglementarea unui raport juridic dintre ele.

În continuare, având în vedere dispozițiile art. 54 și coroborând prevederile art. 5 alin. (2) și (3) cu art. 56, se observă că mijloacele de publicitate, autorizate și legal amplasate înainte de intrarea în vigoare a acestei legi, urmează să fie desființate la expirarea termenului prevăzut în lege, deși acestea au necesitat investiții financiare importante. Este evidentă încălcarea dreptului de proprietate privată în condițiile în care statul nu protejează investițiile financiare realizate în mod legal de agenții economici, aceștia previzionându-și recuperarea investiției și obținerea unui profit numai după trecerea unei anumite perioade de timp, perioadă care este în mod nepermis scurtată de legiuitor.

În final, se observă că dispozițiile art. 49 alin. (2) din Legea privind amplasarea și autorizarea mijloacelor de publicitate prevăd quantumul amenzilor aferente contravențiilor. Astfel, amenzile ating un maximum de 50.000 lei pentru fapte care, în sine, nu reprezintă un pericol social care să justifice un asemenea prag. În consecință, prevederile menționate sunt neconstituționale, încălcând art. 15 alin. (1) din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor

doă Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a comunica punctul lor de vedere.

Președintele Senatului a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 1.9 din data de 6 ianuarie 2012, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Se susține că Legea privind amplasarea și autorizarea mijloacelor de publicitate reglementează cadrul general privind regulile de amplasare și de autorizare a mijloacelor de publicitate și a fost adoptată cu scopul de a acoperi lipsa normelor unitare referitoare la mijloacele de publicitate. Intrarea în vigoare a acestui act normativ conduce la clarificarea prevederilor legale și a procedurilor de aprobare și amplasare a mijloacelor de publicitate, printr-un cadru normative clar, unitar și explicit, ce reglementează inclusiv ceea ce se întâmplă cu raporturile juridice tranzitorii, născute sub efectul vechii reglementări. Totodată, legea criticată nu are un caracter retroactiv, ea reglementând numai pentru viitor exercitarea dreptului născut în temeiul vechii legislații aplicabile în domeniu.

De asemenea, în ceea ce privește invocarea încălcării inviolabilității domiciliului, se susține că aceasta nu poate fi reținută. Dispozițiile art. 56 din legea dedusă controlului de neconstituționalitate se constituie într-o limitare a principiului inviolabilității domiciliului, justificată de necesitatea respectării unor reglementări legale ce au în vedere necesitatea apărării ordinii publice.

Cu privire la susținerea potrivit căreia amplasarea și autorizarea mijloacelor de publicitate încalcă dreptul de proprietate privată, consacrat din punct de vedere constituțional de art. 44, se arată că nici aceste critici nu sunt întemeiate. Față de conținutul normativ al legii deduse controlului, nu poate fi reținută o încălcare a prevederilor constituționale ale art. 44, în condițiile în care dispozițiile criticate, și anume art. 56 din lege, au în vedere panouri publicitare care nu sunt autorizate potrivit legii. Or, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, dreptul de proprietate nu este un drept absolut, în sensul că acesta se exercită în limitele și în condițiile prevăzute de lege. În acest context, este mai mult decât evident că, în condițiile nerespectării legii, statul nu poate garanta ori proteja un drept născut și exercitat cu încălcarea legii.

Președintele Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 51/29 din 5 ianuarie 2012, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Se arată că prevederile art. 54 din Legea criticată reglementează o cu totul altă situație decât cea invocată de autorii sesizării, și anume asigurarea respectării prevederilor regulamentelor locale privind amplasarea mijloacelor de publicitate cu situația de fapt din teren. Astfel, dispoziția din legea criticată reglementează regimul legal al mijloacelor de publicitate care au fost amplasate în fapt pe teren cu nerespectarea regulamentelor locale emise în domeniu. Așa fiind, nu se poate pune problema retroactivității, atâta timp cât fapta ilegală este continuă și continuată de la data amplasării neregulamentare a mijloacelor de publicitate în cauză și până la adoptarea legii criticate.

În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate față de prevederile art. 27 din Constituție, se arată că aceasta nu poate fi primită. Potrivit prevederilor constituționale invocate, domiciliul și reședința unei persoane sunt inviolabile și nimeni nu poate pătrunde sau rămâne în domiciliul sau reședința unei persoane fără învoirea acesteia. Legea fundamentală reglementează în art. 27 alin. (2) excepțiile de la principiul inviolabilității domiciliului, astfel că măsurile prevăzute de art. 27 alin. (2) nu încalcă acest principiu. Prin amplasarea ilegală a unor mijloace de publicitate

se încalcă ordinea publică, iar măsura prevăzută de art. 5 alin. (2) din legea criticată nu poate fi decât constituțională.

În continuare, se arată că, potrivit prevederilor art. 56 alin. (1) și (2) din legea criticată, mijloacele de publicitate autorizate legal anterior intrării în vigoare a legii criticate pot fi menținute pe amplasamentele autorizate până la data expirării contractelor deja încheiate, dacă aceste contracte expiră anterior datei de 1 ianuarie 2012, iar, dacă ele trebuie să își producă efecte și după această dată, ele vor înceta pe această dată. Încetarea se va putea produce doar în situația în care ele nu vor fi modificate sau completate, conform procedurilor prevăzute de legea criticată. Așa fiind, se poate constata că dispozițiile de lege criticate nu au efecte retroactive, întrucât ele se aplică de la data intrării în vigoare a legii criticate și nicidecum anterior acestui moment.

În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale ale art. 44, se arată că nici această critică nu poate fi reținută. În plus, raporturile dintre părți în legătură cu amplasarea mijloacelor de publicitate vor fi guvernate tot de contractele care au fost sau vor fi încheiate.

Totodată, se arată că legea criticată restrânge exercitarea unor drepturi, fiind respectate cumulativ toate condițiile prevăzute de prevederile art. 53 din Constituție. Astfel, restrângerea se face prin lege; pentru apărarea ordinii publice; este necesară într-o societate democratică; este proporțională cu situația care a determinat-o; se aplică nediscriminatoriu și nu afectează drepturile sau libertățile cetățenilor, ele rămânând reglementate corespunzător.

Guvernul a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 5/7.596/E.B. din 9 ianuarie 2012, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Se arată că mijloacele de publicitate vizate de legea criticată constituie construcții cu caracter provizoriu, cu durată de existență limitată. Astfel, ținând seama, pe de o parte, de caracterul provizoriu al construcțiilor în cauză, iar, pe de altă parte, de faptul că nu numai construcțiile provizorii viitoare, dar și cele existente la data intrării în vigoare a legii criticate, trebuiau executate numai în baza și în conformitate cu autorizația de construire, se apreciază că dispozițiile art. 54 nu sunt de natură a contraveni art. 15 alin. (2) din Constituție, aflându-se în situația în care legea nouă se poate aplica efectelor viitoare ale situațiilor juridice în curs de formare, modificare sau stingere la momentul intrării noii legi în vigoare.

În continuare, se arată că nu este întemeiată nici critica potrivit căreia legea încalcă principiul inviolabilității domiciliului. În cauza de față, dispozițiile legii respectă exigențele impuse de prevederile art. 53 din Constituție privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Astfel, reglementarea este de nivelul legii, iar restrângerea dreptului la inviolabilitatea domiciliului se impune pentru apărarea ordinii publice, reprezentanții autorităților publice având posibilitatea de a pătrunde pe proprietatea privată a persoanelor fizice sau juridice tocmai în scopul apărării ordinii publice, ca stare de legalitate, de echilibru și pace socială prin care se asigură liniștea publică, siguranța persoanei, a colectivităților și a bunurilor, a cărei menținere, potrivit principiilor și normelor statornicite prin Constituție, se realizează prin măsuri de constrângere specifice poliției.

În ceea ce privește raportarea dispozițiilor art. 56 la prevederile art. 15 alin. (1) din Constituție în sensul că textul criticat încalcă exigențele impuse de prevederea constituțională, se arată că aceasta nu poate fi reținută. Prin specificul acestora, contractele vizate își produc efectele între părți, dar au ca destinatar publicul, astfel că limitarea libertății contractuale este

justificată de respectarea unui interes general. Or, scopul și motivele de ordine publică ce au determinat legiuitorul să adopte legea în cauză rezultă în mod expres din art. 1 al legii.

Referitor la invocarea prevederilor constituționale ale art. 44 se arată că acestea nu sunt încălcate de dispozițiile legii criticate. Apreciază că dispozițiile legii criticate sunt în concordanță cu prevederile art. 53 coroborat cu cele ale art. 44 din Constituție, restrângerea dreptului de proprietate fiind justificată de imperative de ordine publică. În continuare, face referire la Decizia nr. 656 din 5 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 15 noiembrie 2006, și Hotărârea pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Mellacher și alții împotriva Austriei*.

În ceea ce privește sancțiunile contravenționale prevăzute de art. 49 din legea criticată, precum și critica aferentă acestora, se arată că aceasta nu poate fi reținută. Dispozițiile art. 49 nu contravin prevederilor constituționale ale art. 15, stabilirea faptelor a căror încălcare constituie contravenții și a sancțiunilor aferente realizându-se în acord cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001.

În data de 13 ianuarie 2012, pe adresa Curții Constituționale a fost transmis un înscris nesemnat. Din cuprinsul său rezultă că acesta a fost înregistrat cu nr. 15/547 din data de 13 ianuarie 2012 la Grupul parlamentar al Partidului Național Liberal. Înscrisul a fost înregistrat la Curtea Constituțională sub nr. 290 din 13 ianuarie 2012.

Prin acest înscris se solicită constatarea neconstituționalității prevederilor Legii privind amplasarea și autorizarea mijloacelor de publicitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Senatului, președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, înscrisurile depuse la dosar, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dovezile depuse, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

Obiectul controlului de constituționalitate, astfel cum rezultă din adresa de comunicare a sesizării de către secretarul general al Camerei Deputaților, îl constituie dispozițiile Legii privind amplasarea și autorizarea mijloacelor de publicitate. În realitate, se constată că, potrivit sesizării de neconstituționalitate, constituie obiect al controlului de constituționalitate dispozițiile art. 5 alin. (2), art. 49 alin. (2), art. 54 și art. 56 din Legea privind amplasarea și autorizarea mijloacelor de publicitate.

Textele legale criticate în mod punctual au următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (2): „În situația în care, în termen de 15 zile de la data expirării termenului de încetare a funcționării mijlocului de publicitate autorizat, prevăzut la art. 4 alin. (2), proprietarul construcției suport de publicitate nu a îndeplinit obligațiile prevăzute la alin. (1), primarul/primarul general al municipiului București dispune desființarea acestuia pe cale administrativă, indiferent de categoria de proprietate pe care acestea sunt amplasate, fără emiterea unei autorizații de desființare și fără sesizarea instanțelor judecătorești.”;

— Art. 49 alin. (2): „Contravențiile prevăzute la alin. (1), săvârșite de persoanele fizice sau juridice, se sancționează după cum urmează:

a) cu amendă de la 30.000 lei la 50.000 lei, cele prevăzute la lit. a), b) și e);

b) cu amendă de la 15.000 lei la 30.000 lei, cele prevăzute la lit. f), g) și i);

c) cu amendă de la 10.000 lei la 15.000 lei, cele prevăzute la lit. c), d), h), j) și m);

d) cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei, cele prevăzute la lit. k), l) și n);

e) cu amendă de la 500 lei la 5.000 lei, cea prevăzută la lit. o).”;

— Art. 54: „În vederea asigurării respectării prevederilor regulamentului local privind amplasarea mijloacelor de publicitate cu situația de fapt din teren, autoritățile administrației publice locale în termen de 30 de zile de la adoptarea acestuia, vor identifica și notifica proprietarii de mijloace de publicitate a căror amplasare nu mai corespunde cu noile reglementări, astfel:

a) pentru panourile situate pe domeniul public și privat al statului și autorităților publice locale, care nu sunt autorizate în conformitate cu prevederile legale sau care au fost amplasate fără respectarea prevederilor legale ori care nu au inscripționate informațiile privind denumirea operatorului, Codul de Identificare Fiscală a acestuia și numărul autorizației de construire, se va dispune dezafectarea;

b) pentru panourile situate pe proprietatea persoanelor fizice sau juridice, care nu au fost autorizate sau care nu au contracte de închiriere valabile la data intrării în vigoare a prezentei legi ori care nu au inscripționate informațiile privind denumirea operatorului, Codul de Identificare Fiscală al acestuia și numărul autorizației de construire, se va dispune dezafectarea.”;

— Art. 56: „(1) Mijloacele de publicitate autorizate până la data intrării în vigoare a prezentei legi pot fi menținute pe amplasamentele autorizate până la data expirării contractelor de publicitate în curs, dar nu mai târziu de 1 ianuarie 2012.

(2) Contractele existente la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi completate și modificate conform procedurilor acesteia.

(3) Prin excepție de la dispozițiile alin. (2), contractele valabile pe o perioadă de maximum 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi rămân în vigoare până la expirarea perioadei de valabilitate.”

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cele ale art. 15 referitor la universalitate, art. 27 referitor la inviolabilitatea domiciliului și art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată.

Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Până în prezent regulile care guvernau amplasarea și autorizarea mijloacele de publicitate erau prevăzute de dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 71/2002 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de administrare a domeniului public și privat de interes local; Hotărârea Guvernului nr. 955/2004 pentru aprobarea reglementărilor-cadru de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 71/2002 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de administrare a domeniului public și privat de interes local și Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții.

Totodată, Curtea constată că unele dintre unitățile administrativ-teritoriale au deja adoptate regulamente locale referitoare la amplasarea și autorizarea mijloacelor de publicitate. Exemple în acest sens sunt localități precum Cluj-Napoca și Brașov.

Analizând conținutul acestor regulamente locale, se poate observa că există diferențe între cerințele impuse pentru amplasarea mijloacelor de publicitate, precum și între obligațiile operatorilor de publicitate referitoare la elementele ce trebuie inscripționate pe respectivele obiective. Din corelarea și analiza

conținutului actelor normative ce reglementează amplasarea și autorizarea mijloacele de publicitate și a regulamentelor locale în domeniu rezultă că regulile impuse de dispozițiile legale în vigoare sunt minimale, lăsându-se posibilitatea reglementării la nivel local a unor reguli în acest domeniu. Această situație a dus la posibilitatea adoptării la nivel local a unor reglementări diferite în domeniu.

Curtea reține, în continuare, că legea criticată prevede obligația autorităților administrativ-teritoriale locale de a adopta regulamente locale referitoare la amplasarea mijloacelor de publicitate sau de a pune de acord regulamentele deja existente cu dispozițiile legii. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 52 din legea criticată, autoritățile administrației publice locale vor asigura elaborarea ori, după caz, actualizarea regulamentelor locale și identificarea amplasamentelor aflate pe domeniul public și privat al statului și al autorității locale pe care se pot amplasa mijloace de publicitate, precum și aducerea acestora la cunoștința publicului.

Totodată, dispozițiile legii criticate prevăd în sarcina operatorilor de publicitate obligații noi în ceea ce privește identificarea panourilor publicitare prin inscripționarea acestora cu informații privind denumirea operatorului, Codul de Identificare Fiscală a acestuia și numărul autorizației de construire, precum și reguli tehnice de amplasare a mijloacelor publicitare.

II. Una dintre criticile aduse proiectului de lege privind amplasarea și autorizarea mijloacelor de publicitate este aceea că dispozițiile criticate încalcă principiul neretroactivității legii.

În legătură cu această critică, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a arătat că principiul neretroactivității este valabil pentru orice lege, indiferent de domeniul de reglementare al acesteia. Singura excepție pe care o îngăduie norma constituțională privește legea penală sau contravențională mai favorabilă. (Decizia nr. 90 din 1 iunie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 489 din 11 octombrie 1999, Decizia nr. 228 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 27 aprilie 2007).

În continuare, Curtea constată că raporturile ce se nasc în domeniul reglementat de actul normativ criticat pot fi definite ca raporturi tripartite, participanții la aceste raporturi fiind: proprietarul amplasamentului (persoană de drept public sau de drept privat), operatorul de publicitate și beneficiarul mijlocului de publicitate. Aceste raporturi sunt dublate de existența unor contracte încheiate, pe de-o parte, între proprietarul amplasamentului — persoană de drept public și operatorul de publicitate (contracte de închiriere/concesiune) sau între proprietarul amplasamentului — persoană de drept privat și operatorul de publicitate și, pe de altă parte, între operatorul de publicitate și beneficiarul mijlocului de publicitate. Totodată, în ceea ce privește contractele existente la data adoptării legii criticate, există prezumția că acestea au fost încheiate cu respectarea tuturor dispozițiilor legale în vigoare la data încheierii acestora.

Având în vedere cele expuse la pct. I, se constată că operatorilor de publicitate le sunt impuse obligații noi referitoare la amplasarea mijloacelor de publicitate. Totodată, se constată că actul normativ criticat nu reglementează dispoziții tranzitorii referitoare la termene adecvate pentru îndeplinirea noilor obligații impuse de legiuitor. Astfel, prin aplicarea imediată a noului act normativ operatorii de publicitate care, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare, au obținut eliberarea unei

autorizații referitoare la amplasarea unui mijloc de publicitate și au încheiat contracte cu beneficiarii mijloacelor de publicitate sunt puși în fața unei situații legislative noi, fiindu-le impuse condiții și efecte pe care nu le-au avut și nici nu le-ar fi putut avea în vedere la momentul încheierii contractelor. Regulile prevăzute de dispozițiile legii noi nu erau reglementate în trecut, iar noile reguli, pentru a fi în acord cu Legea fundamentală, ar trebui aplicate numai pentru viitor, pentru a răspunde exigențelor constituționale referitoare la neretroactivitatea legii și inclusiv exigențelor statului de drept.

Impunerea de reguli și obligații noi în sarcina operatorilor de publicitate nu reprezintă în sine o încălcare a prevederilor constituționale. Cu toate acestea, impunerea de reguli și obligații noi fără reglementarea unui termen adecvat care să permită subiectului de drept să răspundă noilor cerințe legislative reprezintă o încălcare a exigențelor constituționale sub aspectul principiului securității juridice și a principiului încrederii legitime care impune limitarea posibilităților de modificare a normelor juridice și stabilitatea regulilor instituite prin acestea.

Mai mult, prevederile art. 56 din legea criticată dispun că mijloacele de publicitate autorizate până la data intrării în vigoare a prezentei legi pot fi menținute pe amplasamentele autorizate până la data expirării contractelor de publicitate în curs, dar nu mai târziu de 1 ianuarie 2012. Astfel, Curtea constată că, indiferent de îndeplinirea obligațiilor impuse de noile dispoziții legale, atât operatorii de publicitate, cât și beneficiarii mijloacelor de publicitate vor fi afectați în sensul că acele contracte care se derulau la momentul adoptării legii noi nu își mai pot produce efectele, fiind desființate.

Desființarea unui contract valabil încheiat prin aplicarea imediată a legii noi nu corespunde exigențelor principiului constituțional al neretroactivității legii. În același sens, prin Decizia nr. 62 din 13 iunie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 19 iunie 1995, Curtea, a statuat că, potrivit principiului neretroactivității legii prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție, contractele valabil încheiate sub imperiul unei legi nu pot fi desființate de legea nouă.

A permite unui act normativ să aibă efecte retroactive ar duce la negarea însăși a principiului statului de drept. Din această perspectivă Curtea Constituțională a Republicii Cehe a statuat că principiul protejării încrederii cetățenilor în lege, precum și principiul conex care interzice efectele retroactive ale normelor juridice, se numără printre principiile de bază care definesc statul de drept. (2004/03/09 — PL. ÚS 2/02)

În continuare, Curtea observă că scopul legii, astfel cum acesta este prezentat la art. 1, este acela de a asigura condițiile pentru un cadru construit coerent, armonios, sigur și sănătos, pentru protecția valorilor mediului natural și antropic, pentru prezervarea calității peisajului și a cerințelor privind asigurarea calității în construcții. Totodată, potrivit expunerii de motive, actele normative în vigoare ce se aplică acestui domeniu nu oferă un cadru coerent și corelat, determinând o ocupare excesivă și haotică a spațiului public, cu mijloace de publicitate care au efect negativ asupra calității mediului de viață al locuitorilor. Deși este evident că societatea românească se confruntă cu toate aceste probleme, reglementarea unui cadru coerent în orice domeniu trebuie să țină seama de exigențele Legii fundamentale, legiuitorul având obligația de a legifera doar în cadrul și limitele stabilite de aceasta.

Deci, chiar și în ipoteza în care legiuitorul ar dori, în mod justificat, să înlăture sau să atenueze unele situații, nu poate

realiza acest lucru prin intermediul unei legi care să aibă caracter retroactiv, ci trebuie să caute mijloacele adecvate care să nu vină în contradicție cu acest principiu constituțional. Consecințele înscrierii principiului neretroactivității în Constituție sunt foarte severe și, probabil, tocmai de aceea soluția aceasta nu se întâlnește în foarte multe țări, dar în același timp ridicarea la rangul de principiu constituțional se justifică prin faptul că asigură în condiții mai bune securitatea juridică și încrederea cetățenilor în sistemul de drept, precum și datorită faptului că blochează nesocotirea separației dintre puterea legislativă, pe de o parte, și puterea judecătorească sau cea executivă, pe de altă parte, contribuind în acest fel la consolidarea statului de drept. În acest sens, s-a pronunțat Curtea și prin Decizia nr. 9 din 7 martie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 326 din 25 noiembrie 1994. În aceeași gândire, Curtea Constituțională a Republicii Cehe a statuat că „principiile care caracterizează un stat de drept necesită, în fiecare caz posibil de retroactivitate, prevederea acesteia în mod expres în Constituție sau într-un statut, cu scopul de a elimina posibilitatea unei interpretări retroactive a unui statut, [...] astfel încât drepturile dobândite să fie protejate în mod corespunzător.” În continuare, Curtea Constituțională a Republicii Cehe a afirmat că „printre caracteristicile unui stat de drept se numără în mod obligatoriu principiul securității juridice și al protejării încrederii cetățenilor în lege, și că acest proces include interzicerea aplicării retroactive a normelor juridice sau a interpretării lor retroactive”. (2002/03/12 — PL. ÚS 33/01)

III. Analizând în continuare prevederile legii criticate, Curtea observă că, potrivit art. 52 din lege, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a legii criticate, autoritățile administrației publice locale vor asigura elaborarea ori, după caz, actualizarea regulamentelor locale privind amplasarea mijloacelor de publicitate și identificarea amplasamentelor.

Totodată, potrivit art. 54 și 55 din legea criticată, în vederea asigurării respectării prevederilor regulamentului local privind amplasarea mijloacelor de publicitate cu situația de fapt din teren, autoritățile administrației publice locale, în termen de 30 de zile de la adoptarea acestuia, vor identifica și notifica proprietarii de mijloace de publicitate a căror amplasare nu mai corespunde cu noile reglementări în sensul dezafectării acestora.

Interpretarea coroborată a acestor dispoziții de lege induce ideea reglementării unui termen în care persoanele cărora legea se adresează și-ar putea corecta conduita prin aducerea la îndeplinire a tuturor obligațiilor impuse de noile dispoziții. Totuși, dispozițiile art. 56 din legea criticată prevăd că mijloacele de publicitate autorizate până la data intrării în vigoare a legii criticate pot fi menținute pe amplasamentele autorizate până la data expirării contractelor de publicitate în curs, dar nu mai târziu de 1 ianuarie 2012, ceea ce determină lipsa de eficiență a unui eventual termen acordat subiectului de drept pentru a răspunde noilor cerințe legislative.

Existența unor soluții legislative contradictorii și anularea unor dispoziții de lege prin intermediul altor prevederi cuprinse în același act normativ conduce la încălcarea principiului securității raporturilor juridice, ca urmare a lipsei de claritate și previzibilitate a normei.

Referitor la principiul stabilității/securității raporturilor juridice, prin Decizia nr. 404 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 6 mai 2008, Curtea a reținut că, deși nu este în mod expres consacrat de Constituția

României, acest principiu se deduce atât din prevederile art. 1 alin. (3), potrivit cărora România este stat de drept, democratic și social, cât și din preambulul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Referitor la același principiu, instanța de la Strasbourg a reținut că „unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice”. (Hotărârea din 6 iunie 2005 pronunțată în Cauza *Androne împotriva României*; Hotărârea din 7 octombrie 2009 pronunțată în Cauza *Stanca Popescu împotriva României*).

Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, „odată ce Statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență rezonabile pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiectele de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții (...)”. (Hotărârea din 1 decembrie 2005 pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României*, Hotărârea din 6 decembrie 2007 pronunțată în Cauza *Beian împotriva României*).

În ceea ce privește aspectele referitoare la criteriile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate pe care un text de lege trebuie să le îndeplinească, Curtea constată că autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile mai sus arătate. Referitor la aceste cerințe, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mod constant, statuând că o normă este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate — să își corecteze conduita (Hotărârea din 29 martie 2000 pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, Hotărârea din 23 septembrie 1998 pronunțată în Cauza *Petra împotriva României*), iar cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă. (Hotărârea din 26 aprilie 1979 pronunțată în Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit*).

În continuare, Curtea constată că, potrivit art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, „*textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce*”, iar potrivit art. 36 alin. (1) din aceeași lege, „*actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie*”.

Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, Curtea constată că prin reglementarea acestora legiitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară.

Totodată, trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit cărora „*Curtea Constituțională este*

garantul supremației Constituției”, și pe cele ale art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora, „*în România, respectarea [...] legilor este obligatorie*”. Astfel, Curtea constată că reglementarea criticată prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

IV. În ceea ce privește invocarea art. 27 și 44 din Constituție, Curtea constată că dispozițiile legii criticate nu contravin acestor prevederi constituționale. Astfel, faptul că primarul/primarul general al municipiului București dispune desființarea mijlocului de publicitate pe cale administrativă, fără emiterea unei autorizații de desființare și fără sesizarea instanțelor judecătorești nu este de natură a încălca prevederile constituționale menționate. Desființarea mijloacelor de publicitate este posibilă numai cu privire la acele obiective care nu ar îndeplini condițiile prevăzute de lege sau pentru care termenul de funcționare a expirat. În jurisprudența sa constantă, Curtea a statuat că exercitarea drepturilor și libertăților consacrate de Constituție trebuie să se realizeze cu bună-credință, în limite rezonabile, cu respectarea drepturilor și intereselor în egală măsură ocrotite ale celorlalte subiecte de drept, precum și a interesului public. Totodată, Curtea constată că persoana care se consideră vătămată de actul administrativ al primarului prin care se dispune desființarea mijlocului de publicitate se poate adresa, potrivit dispozițiilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. De asemenea, potrivit art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004, persoana interesată poate solicita suspendarea executării actului administrativ unilateral.

În continuare, în ceea ce privește desființarea unor construcții care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de lege,

Curtea reține că desființarea construcției este o sancțiune pentru nerespectarea obligației obținerii autorizației de construire, al cărei scop este prevenirea consecințelor negative în cazul unor construcții necorespunzătoare. Sancțiunea vizează în egală măsură toate persoanele aflate în aceeași situație, acestea neputându-se apăra prin invocarea principiului constituțional al ocrotirii proprietății, de vreme ce exercitarea acestui drept se abate de la prevederile legale imperative, în cazul de față cele referitoare la autorizarea executării lucrărilor de construcții. (Decizia nr. 1.344 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 850 din 8 decembrie 2009).

V. În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile art. 49 din legea criticată sunt neconstituționale deoarece cuantumul amenzii prevăzute nu este corespunzător cu gradul de pericol social al faptei, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Astfel, măsura în care fapta contravențională aduce atingere uneia dintre valorile sociale ocrotite printr-un act normativ și implicit stabilirea pericolului social al faptei săvârșite pentru care legea a prevăzut că este necesară aplicarea unei forme de constrângere, respectiv cea a sancțiunii contravenționale, intră în competența legiuitorului. Existența pericolului social impune măsuri adecvate de apărare a societății, a intereselor generale, a ordinii de drept, sens în care legiuitorul poate adopta dispoziții sancționatorii și implicit poate legifera cuantumul amenzii contravenționale aplicabile. Totodată, în ceea ce privește cuantumul amenzii prevăzut în textul criticat, Curtea constată că acesta se încadrează în limitele prevăzute de art. 8 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, care dispune că limita minimă a amenzii contravenționale este de 250.000 lei, iar limita maximă nu poate depăși 1 miliard lei, în cazul contravențiilor stabilite prin lege și ordonanță.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate și constată că sintagma „*dar nu mai târziu de 1 ianuarie 2012*” cuprinsă în art. 56 alin. (1) din Legea privind amplasarea și autorizarea mijloacelor de publicitate este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și primului-ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterile au avut loc la data de 18 ianuarie 2012 și la acestea au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocaru, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Mircea Ștefan Minea, Iulia Antoanella Motoc, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán și Tudorel Toader, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind adoptarea unor măsuri de siguranță pe piața de energie electrică

Având în vedere deficitul major de energie electrică generat de reducerea nivelului de apă din râurile, lacurile interioare și Dunăre care sunt sub 50% din valorile medii multianuale, creșterea consumului de gaze naturale în vederea asigurării încălzirii populației în condiții de temperaturi foarte scăzute, creșterea continuă a prețurilor internaționale la combustibil, inclusiv pentru gazul metan provenit din import, precum și de dificultatea asigurării livrărilor de cărbune și gaze naturale și a utilizării păcurii în condiții de ger și viscol,

în vederea sistării efectului de creștere necontrolată a prețurilor pe piețele centralizate de energie electrică în lipsa unor oferte de vânzare suficiente pentru acoperirea cererii de energie electrică,

față de perspectiva continuării procesului de reducere a resurselor de energie din sistem ca urmare a menținerii condițiilor meteorologice nefavorabile în cursul lunii februarie 2012,

în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul general public și constituie situații de urgență și extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 292 alin. (3) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) În perioada 16 februarie—15 martie 2012, Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A., în calitate de operator de transport și de sistem, poate adopta în regim de urgență următoarele măsuri de siguranță, în următoarea ordine:

a) limitează sau sistează, după caz, livrările de energie electrică la export prin limitarea capacităților de interconexiune potrivit unei proceduri avizate de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei. Se exceptează de la aceste măsuri exportul de energie electrică aferent tranzitelor, notificate potrivit prevederilor legale;

b) pune în aplicare prevederile Normativului de limitare a consumului de energie electrică în situații critice în Sistemul energetic național, potrivit prevederilor din anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) Măsurile de siguranță prevăzute la alin. (1) se iau în ordinea de prioritate prevăzută la alin. (1) până la refacerea stocurilor de combustibil sau până la realizarea echilibrului producție-consum, inclusiv asigurarea nivelului de rezerve minim necesare care asigură funcționarea în condiții de siguranță a Sistemului energetic național.

Art. 2. — Operatorul de transport și de sistem Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A. notifică Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri și Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei măsurile dispuse, în termen de 24 de ore de la adoptarea acestora.

PRIM-MINISTRU

MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:

Ministrul economiei, comerțului și mediului de afaceri,

Lucian Nicolae Bode

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

Iulius Dan Plaveti

București, 14 februarie 2012.

Nr. 83.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

privind misiunile de urmărire, inspecție și reținere a navelor sau ambarcațiunilor suspecte, executate de navele militare aparținând Ministerului Apărării Naționale

Pentru aplicarea prevederilor art. 25 alin. (1), art. 35 alin. (6) și art. 57 din Legea nr. 17/1990 privind regimul juridic al apelor maritime interioare, al mării teritoriale, al zonei contigue și al zonei economice exclusive ale României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 3 din Memorandumul de înțelegere dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Turcia privind cooperarea în cadrul Operațiunii Black Sea Harmony, semnat la Istanbul la 31 martie 2009, ratificat prin Legea nr. 114/2010, și ale art. 2 și art. 11 din Legea nr. 121/2011 privind participarea forțelor armate la misiuni și operații în afara teritoriului statului român,

având în vedere prevederile art. 22 și 25 din Legea nr. 122/2011 privind regimul armelor, dispozitivelor militare și munițiilor deținute de Ministerul Apărării Naționale și de forțele armate străine pe teritoriul României,

în temeiul prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Navele militare aparținând Ministerului Apărării Naționale, denumite în continuare *navele militare*, execută misiuni de urmărire, inspecție și reținere a navelor sau ambarcațiunilor suspecte, în zonele de responsabilitate, la ordinul șefului Statului Major General sau al comandantului comandamentului NATO/UE/forței multinaționale care exercită temporar controlul operațional asupra acestor nave militare sau al înlocuitorului legal, comunicat pentru fiecare situație, după identificarea, certificarea și validarea unuia dintre criteriile de comportament suspect.

(2) Urmărirea navelor sau ambarcațiunilor suspecte constă în setul de acțiuni specifice privind căutarea, descoperirea, identificarea, menținerea contactului vizual sau radiotehnic, interogarea, devierea și redirectionarea, executate succesiv sau selectiv, în funcție de situație.

(3) Inspecția navelor sau a ambarcațiunilor suspecte reprezintă controlul propriu-zis al acestora și presupune trimiterea de la nava militară la bordul navei sau ambarcațiunii inspectate a echipei specializate în obținerea de informații și probe suplimentare, pentru validarea/invalidarea statutului navei sau ambarcațiunii în cauză; inspecția nu are caracterul unei percheziții, dar include dreptul de a verifica personalul, documentele și încărcătura navei sau ambarcațiunii inspectate.

(4) Reținerea navelor sau ambarcațiunilor suspecte se materializează prin lipsirea de libertatea de deplasare, după încălcarea de către acestea a regulilor stabilite în cadrul zonei de responsabilitate, însoțirea în portul desemnat și predarea către autoritățile competente; reținerea implică și persoanele aflate la bordul navelor sau ambarcațiunilor suspecte, cu excepția urgențelor medicale.

Art. 2. — În sensul prezentului ordin, următoarele expresii și termeni se definesc sau au următorul înțeles:

a) *criteriile de comportament suspect* — setul de acțiuni și indicii care permit să se aprecieze dacă o navă sau ambarcațiune încalcă regulile de navigație stabilite prin convențiile internaționale, legislația națională și regulile stabilite pentru misiunile și operațiile desfășurate sub mandat ONU/OSCE, sub conducerea NATO/UE, precum și în cadrul unor coaliții, respectiv dacă acțiunile navei sau ambarcațiunii și/sau ale echipajului acesteia contravin unei bune practici marinești, după caz;

b) *itinerarul de navigație* — traseul unei nave sau ambarcațiuni stabilit prin planificarea marșului sau adoptat, la un moment dat, în funcție de starea tehnică, condițiile hidrometeorologice sau intenția persoanei care deține comanda

acelei nave sau ambarcațiuni, necesar ajungerii dintr-un port de plecare într-un port de destinație;

c) *lista contactelor de interes* — baza de date ce cuprinde navele sau ambarcațiunile care prezintă o amenințare imediată, respectiv o potențială amenințare la adresa României, statelor membre NATO/UE sau care prezintă interes pentru activitățile de culegere a informațiilor; această listă este elaborată și revizuită periodic de autoritățile naționale cu responsabilități în domeniu ori de către comandamentul NATO/UE/forței multinaționale care exercită la un moment dat controlul operațional asupra navei militare;

d) *navă sau ambarcațiune suspectă* — nava sau ambarcațiunea românească sau străină, alta decât cea militară sau folosită de stat pentru servicii guvernamentale, pentru care se confirmă cel puțin unul dintre criteriile de comportament suspect;

e) *navă sau ambarcațiune cooperantă* — nava sau ambarcațiunea suspectă al cărei comandant acceptă executarea inspecției sau în cazul căreia nu există informații care să indice existența vreunei amenințări; la bord nu sunt vizibile măsuri de rezistență pasivă;

f) *navă sau ambarcațiune necooperantă* — nava sau ambarcațiunea suspectă al cărei comandant nu răspunde interogării, nu oferă informații despre prezența navei în zona de responsabilitate și în cazul căreia nu există informații care să indice existența vreunei amenințări; la bord nu sunt vizibile măsuri de rezistență pasivă;

g) *navă sau ambarcațiune care se opune* — nava sau ambarcațiunea suspectă al cărei comandant refuză executarea inspecției sau despre care există informații care să indice existența unei amenințări posibile; după caz, la bord sunt vizibile măsuri de rezistență pasivă ce au ca obiectiv clar rănirea membrilor echipei de inspecție sau crearea unui mediu de acțiune foarte periculos;

h) *rezistență pasivă* — setul de măsuri adoptate la bordul navei sau al ambarcațiunii suspecte, menite să întârzie, să împiedice și/sau să excludă, prin intimidare, executarea inspecției;

i) *zona de responsabilitate* — suprafața geografică de pe teritoriul statului român sau din afara acestuia, definită și delimitată prin ordin al șefului Statului Major General, respectiv al comandantului comandamentului NATO/UE/forței multinaționale care exercită temporar controlul operațional asupra navei militare, pentru planificarea și executarea unor acțiuni militare.

Art. 3. — (1) Pe teritoriul statului român navele militare execută misiunea/misiunile în succesiunea prevăzută la art. 1, în condițiile legii, în situațiile în care:

- a) asigură securitatea unei zone militare restricționate;
- b) asigură paza și apărarea unui obiectiv militar;
- c) întreprind acțiuni de prezență navală pe rutele de trafic ale navelor comerciale;

d) intervin, în cooperare cu structuri aparținând altor ministere, pentru impunerea legii sau pentru suspendarea temporară a dreptului de trecere inofensivă.

(2) În cazul unor misiuni comune, cooperarea cu Poliția de Frontieră Română se execută în condițiile legii și potrivit obligațiilor asumate prin planurile și protocoalele de colaborare în vigoare.

Art. 4. — În afara teritoriului statului român navele militare execută misiunile prevăzute la art. 1, în condițiile legii, pe timpul participării la misiuni și operații.

Art. 5. — Pentru executarea misiunilor de urmărire, inspecție și reținere a navelor și ambarcațiunilor suspecte, navele militare îndeplinesc următoarele sarcini specifice:

- a) supravegherea traficului naval;
- b) monitorizarea navelor și ambarcațiunilor aflate în lista contactelor de interes;
- c) căutarea, descoperirea, identificarea și interogarea navelor și ambarcațiunilor;
- d) devierea navelor sau ambarcațiunilor de la itinerariul de navigație, prin ocolire, neafectând destinația acestora;
- e) redirecționarea navei sau ambarcațiunii suspecte către o altă destinație, prin suspendarea accesului sau restricționarea drumului de intrare/ieșire în/din port;

f) aplicarea măsurilor de suspendare temporară a dreptului de trecere inofensivă, stabilite împreună cu autoritățile competente;

g) informarea continuă asupra situației și raportarea permanentă a acțiunilor proprii.

Art. 6. — (1) O navă sau ambarcațiune se consideră ca fiind suspectă în baza criteriilor de comportament.

(2) Comportamentul suspect se apreciază în raport cu identificarea voluntară, acțiunea navei sau ambarcațiunii și/sau a echipajului.

(3) Comportamentul suspect se identifică de către personalul de specialitate de la bord, conform atribuțiilor specifice, se certifică de comandantul navei militare și se validează de șeful Statului Major General sau de comandantul comandamentului NATO/UE/forței multinaționale care exercită temporar controlul operațional asupra navei militare.

(4) Criteriile de comportament suspect, asociate identificării voluntare, sunt:

- a) nefuncționarea sistemului automat de identificare prevăzut de Convenția internațională pentru ocrotirea vieții omenești pe mare/SOLAS;
- b) neintroducerea datelor specifice în sistemul automat de identificare;
- c) introducerea de date eronate în sistemul automat de identificare;
- d) neidentificarea prin mijloacele de comunicare radio și/sau mijloacele opticovizuale prevăzute în Regulamentul internațional pentru prevenirea abordajelor pe mare/COLREG;
- e) nearborarea pavilionului național al statului în care este înregistrată nava sau arborarea unui alt pavilion.

(5) Criteriile de comportament suspect, asociate acțiunii navei sau ambarcațiunii, sunt:

- a) navigația în raioane și/sau pe itinerare atipice;
- b) transferul unor materiale și/sau persoane la/de la bord;
- c) lansarea de ambarcațiuni de la bord;
- d) necorelarea drumului navei cu planul de marș sau cu itinerariul de navigație;
- e) existența la vedere a armamentului și/sau munițiilor;

f) interferarea cu acțiunile navei militare sau stânjenirea manevrei acesteia;

g) modificarea liniei de plutire și/sau a înscrisurilor de pe corpul și suprastructura navei.

(6) Criteriile de comportament suspect, asociate acțiunii echipajului, sunt:

- a) atitudine necooperantă, provocatoare și/sau agresivă;
- b) aruncarea de materiale ce pot prezenta un potențial pericol pentru navigație, îndeosebi pe drumurile recomandate și pasele de acces;
- c) iluminarea zonei punții de comandă a navei militare.

Art. 7. — (1) Inspectarea navelor sau ambarcațiunilor suspecte se execută cu echipe de inspecție organizate, instruite, echipate și dotate pentru acest scop, monitorizate și sprijinite de la bordul navei militare de către echipa de protecție a forței.

(2) Inspectarea navei sau ambarcațiunii cooperante se execută cu echipa din organica navei militare.

(3) Inspectarea navei sau ambarcațiunii necooperante se execută cu echipa din organica navei militare numai dacă are în sprijin elemente de forțe pentru operații speciale sau echipă de forțe pentru operații speciale.

(4) Inspectarea navei sau ambarcațiunii care se opune se execută exclusiv de către echipa de forțe pentru operații speciale.

(5) Pentru sprijinul inspecției navei sau ambarcațiunii suspecte, echipa de protecție a forței poate face uz de armamentul din dotare, în condițiile legii, în situația în care echipa de inspecție este atacată pe timpul:

- a) apropierii de nava sau de ambarcațiunea suspectă;
- b) îmbarcării la bordul navei sau al ambarcațiunii suspecte;
- c) executării propriu-zise a acțiunii de inspecție;
- d) debarcării de la bordul navei sau al ambarcațiunii suspecte;
- e) înapoierii la nava militară.

(6) Pe timpul inspecției navei sau ambarcațiunii suspecte, personalul echipelor de inspecție poate folosi forța fizică și armamentul individual din dotare numai în legitimă apărare, în condițiile legii.

Art. 8. — (1) Navele militare și personalul ambarcat al acestora pot folosi armamentul de bord, respectiv armamentul din dotare, în condițiile legii, numai pentru îndeplinirea misiunilor încredințate.

(2) Dreptul de a ordona executarea focului revine comandantului navei militare, în conformitate cu regulile de angajare autorizate pentru misiune.

Art. 9. — (1) Navele sau ambarcațiunile suspecte reținute, precum și bunurile aflate la bordul acestora vor fi predate, de îndată ce condițiile permit, structurilor specializate ale Poliției de Frontieră Române sau autorităților stabilite prin aranjamentele încheiate de NATO/UE/coalitiile multinaționale, pentru efectuarea cercetărilor și aplicarea sancțiunilor.

(2) Persoanele aflate la bordul navelor sau ambarcațiunilor suspecte, indiferent dacă sunt membri ai echipajului sau sunt ambarcate temporar, pot fi reținute și predate structurilor sau autorităților prevăzute la alin. (1), pentru efectuarea cercetărilor și aplicarea sancțiunilor.

(3) Predarea persoanelor prevăzute la alin. (2) se realizează în cel mult 24 de ore, în cazul misiunilor executate pe teritoriul României, iar, în cazul misiunilor sau operațiilor executate în afara teritoriului statului român, predarea se realizează în cel mai scurt timp posibil.

Art. 10. — În termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului ordin, Statul Major al Forțelor Navale elaborează și supune aprobării șefului Statului Major General procedurile specifice privind pregătirea și executarea propriu-zisă a misiunilor prevăzute la art. 1.

Art. 11. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,

Gabriel Oprea

București, 4 februarie 2012.

Nr. M.16.

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN**privind modificarea anexei la Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 397/2003 pentru aprobarea Nominalizării arealelor viticole și încadrării localităților pe regiuni viticole, podgorii și centre viticole**

Văzând Referatul de aprobare nr. 2.630 din 14 decembrie 2011 al Oficiului Național al Viei și Produselor Vitivinicole, având în vedere prevederile:

— art. 4 alin. (1) din Legea viei și vinului în sistemul organizării comune a pieței vitivinicole nr. 244/2002, republicată, cu modificările ulterioare;

— art. 1 din Normele metodologice de aplicare a Legii viei și vinului în sistemul organizării comune a pieței vitivinicole, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 769/2010;

— art. 8 lit. s) din Hotărârea Guvernului nr. 1.408/2009 privind înființarea, organizarea și funcționarea Oficiului Național al Viei și Produselor Vitivinicole, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 397/2003 pentru aprobarea Nominalizării arealelor viticole și încadrării localităților pe regiuni viticole, podgorii și centre viticole, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 și 513 bis din 16 iulie 2003, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La punctul II „Regiunea viticolă a Dealurilor Moldovei” punctul 7 „Iași”, poziția 7.3 „Uricani Iași” va avea următorul cuprins:

„7.3. Uricani Iași	—	Miroslava	Uricani, Miroslava, Vorovești, Balciu, Brătuleni, Cernești
	—	Horlești	Horlești, Bogdănești
	—	Valea Lupului	Valea Lupului
	—	Lețcani	Lețcani
		Dumești	Dumești
	Orașul Podu Iloaiei	—	—

2. La punctul II „Regiunea viticolă a Dealurilor Moldovei”, punctul 16 „Odobești” va avea următorul cuprins:

„16. Odobești	16.1. Odobești Vrancea	Odobești	Odobești	Unirea
		—	Broșteni	Broșteni, Pitulușa, Arva
	16.2. Jariștea Vrancea	—	Jariștea	Jariștea, Vărsătura, Pădureni, Scânteia
		—	Bolotești	Bolotești, Găgești, Pietroasa, Vităneștii de sub Măgură, Putna, Ivăncești
16.3. Bolotești Vrancea	—	Câmpineanca	Câmpineanca”	

3. La punctul III „Regiunea viticolă a Dealurilor Munteniei și Olteniei” punctul 19 „Dealul Mare”, poziția 19.3 „Urлаți — Ceptura Prahova” va avea următorul cuprins:

„19.3. Urлаți Prahova	Orașul Urлаți	Urлаți, Arioneștii Noi, Arioneștii Vechi, Cherba, Mărunțiș, Orzoaia de Jos, Orzoaia de Sus, Valea Bobului, Valea Crângului, Valea Nucetului, Valea Pietrei, Valea Semăn, Valea Urloii, Jercălăi	
19.3.1. Ceptura Prahova	—	Ceptura	Ceptura de Jos, Ceptura de Sus, Malu Roșu, Rotari, Șoimești
	—	Fântânele	Fântânele, Bozieni”

4. La punctul III „Regiunea viticolă a Dealurilor Munteniei și Olteniei” punctul 19 „Dealul Mare”, poziția 19.4 „Tohani Prahova” va avea următorul cuprins:

„19.4. Tohani Prahova	—	Gura Vadului	Gura Vadului, Perșunari, Tohani
	—	Vadu Săpat	Vadu Săpat, Ghinoaica, Ungureni
	—	Călugăreni	Călugăreni, Valea Scheilor
	—	Jugureni	Jugureni, Boboci”

5. La punctul VI „Regiunea viticolă a Colinelor Dobrogei” punctul 30 „Murfatlar”, poziția 30.1 „Murfatlar Constanța” va avea următorul cuprins:

„30.1. Murfatlar Constanța	Orașul Murfatlar	Murfatlar	Murfatlar, Siminoc
	—	Valu lui Traian	Valu lui Traian
	—	Poarta Albă	Poarta Albă, Nazarcea
	Orașul Ovidiu	Ovidiu	Poiana
	—	Ciocârlia	Ciocârlia
	—	Cobadin	Viișoara”

6. La punctul VII „Regiunea viticolă a Teraselor Dunării”, poziția 0.37 „Însurăței — Brăila” va avea următorul cuprins:

„—	0.37. Însurăței Brăila	Orașul Însurăței	Însurăței	Însurăței, Lacul Rezii, Măru Roșu, Valea Călmățuiului
		—	Berteștii de Jos	Berteștii de Jos, Spiru Haret
		—	Victoria	Victoria
		—	Bărăganul	Bărăganul”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Valeriu Tabără

București, 8 februarie 2012.
Nr. 25.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

O R D I N

pentru completarea Procedurii de punere în aplicare a titlurilor executorii în baza cărora se solicită înființarea popririi conturilor autorităților și instituțiilor publice deschise la nivelul unităților Trezoreriei Statului, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.336/2011

În baza prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Procedura de punere în aplicare a titlurilor executorii în baza cărora se solicită înființarea popririi conturilor autorităților și instituțiilor publice deschise la nivelul unităților Trezoreriei Statului, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.336/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 25 iulie 2011, se completează după cum urmează:

— **După articolul 10 se introduce un nou articol, articolul 10¹, cu următorul cuprins:**

„Art. 10¹. — (1) În situațiile în care instanțele au validat măsura popririi, executarea va avea ca obiect numai sumele

deținute sau datorate debitorului de terțul poprit din care pot fi achitate creanțele stabilite în sarcina instituțiilor și autorităților publice, cu limitările instituite prevăzute de dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pentru situațiile menționate la alin. (1) se aplică în mod corespunzător procedura de punere în aplicare a titlurilor executorii prevăzută la art. 1—10.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 9 februarie 2012.
Nr. 161.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

